

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-556/13

**UAB „Litaksa“
prieš
„BTA Insurance Company“ SE**

(Lietuvos Aukščiausiojo Teismo prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas — Direktyva 90/232/EEB — 2 straipsnis — Draudimo įmokos dydžio diferencijavimas atsižvelgiant į transporto priemonės naudojimo teritoriją“

Santrauka – 2015 m. kovo 26 d. Teisingumo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas

1. *Europos Sąjungos teisė — Aiškinimas — Metodai — Pažodinis, sisteminis ir teleologinis aiškinimas*
2. *Teisės aktų derinimas — Automobilių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas — Valstybių narių pareigos — Bendroji pareiga užtikrinti, kad būtų apdraustos transporto priemonės, kurių įprastinė buvimo vieta yra jų teritorijoje — Apimtis — Ribos*

(Tarybos direktyva 90/232, iš dalies pakeista Direktyva 2005/14)

3. *Teisės aktų derinimas — Automobilių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas — Direktyva 90/232 — Valstybių narių pareigos — Pareiga užtikrinti, kad draudimo sutartys vienkartinės įmokos pagrindu ir visą sutarties terminą galiotų visoje Sąjungos teritorijoje — Vienkartinės įmokos sąvoka — Skirtingo dydžio įmoka atsižvelgiant į transporto priemonės naudojimo teritoriją — Neįtraukimas*

(Tarybos direktyvos 90/232, iš dalies pakeistos Direktyva 2005/14, 2 straipsnis)

1. Žr. sprendimo tekstą.

(žr. 23 punktą)

2. Žr. sprendimo tekstą.

(žr. 25 punktą)

3. Direktyvos 90/232 dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo, iš dalies pakeistos Direktyva 2005/14, 2 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad „vienkartinės įmokos“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal šį straipsnį, neatitinka draudimo įmoka, kurios dydis priklauso nuo to, ar apdrausta transporto priemonė bus naudojama tik valstybės narės, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, teritorijoje, ar visoje Europos Sąjungos teritorijoje. Iš tiesų šio 2 straipsnio nuostatos taikomos ne tik draudiko ir nukentėjusio asmens santykiams, bet ir draudiko ir draudėjo santykiams. Šiomis nuostatomis būtent reikalaujama,

kad draudikas, kuriam sumokėta vienkartinė įmoka, iš principo prisiimtą riziką nukentėjusiems asmenims išmokėti išmokas dėl įvykio, kurį gali sukelti apdrausta transporto priemonė, neatsižvelgiant į tai, kurios Sąjungos valstybės narės teritorijoje ši transporto priemonė naudojama ir kur šis įvykis įvyko. Tačiau, priešingai, nei nurodyta šiame straipsnyje, dėl draudimo įmokos dydžio diferencijavimo draudiko įsipareigojimas prisiimti riziką, susijusią su šios transporto priemonės naudojimu už valstybės narės, kurioje yra įprastinė jos buvimo vieta, ribų, priklauso nuo papildomos draudimo įmokos mokėjimo.

(žr. 29–31 punktus ir rezoliucinę dalį)